

1

Երբ Արցախյան շարժման
սկզբներին, դեռևս թուն
կոմունիստական վարչակարգի
օրով, լուսավորության նախկին
նախարար Միսար Դավթյանը մի
դատական որոշմամբ
սահմանեց, որ Դայաստանում
հայ երեխան դեմք է հաճախի
բացառադես հայկական
դրդոց, իիշում եմ, թե
ուսական դրդոցներից մեկի
ուսացած մի ուսուցչուի
ինյադես եր սպառնում.

«Սոյասե՞լ, մերոնք դեռ կզան»:
Այն ժամանակ ես չէի կարող
դատկեցացնել, թե այդ մերոնքը՝
օսարի իշխանությունը, նորից
կարող է գալ, սակայն այսօր,
երբ բոլոր ոլորսներում
ադազգայնացնող էեւսկած
միտում եմ տեսնում, ցավով
ոյիշի արձանագրել այդ
ուսուցչուիու խոսիերի
մարգարեականությունը:

Ժամանակին (նաեւ հիմա) մեղադրությունը էր «Ղարաբաղ» կոմիտեն, թե վարկարծեկց մասվորականությանը, իր դրա համար էլ խեղճ մասվորականությունը չկարողացավ առաջնորդել շարժումը: Մասվորականներն իրենք վարկա-
պում վերադարձնեց ԽԵԽԱՆՅԱՆԻ դես անհարականության դիրքուուումն անվանել «զավառական հայրենասիրույթուն»: Մի՛ թե հենց այս հանգամանքը չի վկայում այն փասի մասին, որ չկա ներքին մասվորականը:

ՊՐԵՖԵԿՏՈՐ ՄԻՔԱՅԵԼԱՆԸ, որպես

«ՄԵՐՈՎ ԴԵՐ ԿԳԱՎ»

Երկու հակադիր մտայնությունների վեճը շարունակվում է:
Այսօր դրան մասնակցում է երիտասարդ մանկավարժ,
լրագրող ՄԻՔԱՅԵԼ ՀԱՅՐԱՊԵՏՅԱՆԸ

նուամնեայնիվ, անկախությունը ժողովրդի գիտակցության մեջ քեզ այլակերպված, բայց իրողություն դարձավ, երանք ընդհատակ անցան, լուսեցին, բազ գիտենալով, որ իրենց «մերժմ»ը դեռ զայտ է: Եթե կոնունիսները սկզբնական ցանում լուսն էին, երանց հետ նաև «խորհրդահայ մատվորականությունը», աղյա նախազահական ընտրություններից եւ դաշտունների սեփականաւորությմից հետո դարձ դարձավ, որ ցանը փակված է նորից եկեղ է աղյազգային բաղադրականություն վարելու ժամանակը:

Հենց այդ դասին նորից զլուխ
բարձրացրեց կողմնորուժան խնդի-
րը. նորից ասդարեզ եկան այն
«հայրենասեր» մավորականները,
ովքեր ասդարեզում էին Սահսրու-
պի և Սոլժենիչինի հալածանենե-
րի. Ստեփան Չափիկյանի զնակա-
հարուրյան, հայ այլախոնների
Սոլովյայի զաղութեառում տաճիկներից որեւին: Նրանք զիտեն խոսելու
և լոելու, քարերը հալաժելու ե-
նիւս նոյատակակետին ուղրեսելու
ժամանակը:

Տեր-Պետրոսյանի վարած խայս-
տականությունը հնարավորություն է
տալիս ուղի ու ծուծով խորհրդային
մշակորականներին նորից զաղա-
փարական և զաղափարախոսա-
կան ոլորտն իրենց ձեռքում կենտրո-
նացնել, նորից զարգացնել մեր
ազգային առկա թերարժենության
բարդույթը: Ժամանակին Պուտի-
նի անվան դրդոցի բակից հան-
վեց ոռու բանաստեղծի կիսանդրին, որի հաճար հացարութով էին
սղանում որու «հայ մշակորա-
կաններ». իսկ ոմանք էլ ամեն ինչ
արեցին, և մեկ շաբար անց կի-
սանդրին իր ոտուերեն մակագրու-
թյամբ բազմեց նախկին տեղում: Հարցն
այն չէ, թե Պուտինը լավ
կամ վաս բանաստեղծ է, սա ավելի
խոր, հոգեբանական արմաններ
ունի: Մենք չեմ կարողանում իրե-
րի կենտրոնում մեզ տեսնել, հոգե-
բանական թերարժենության մեջ
ենք, այլդառնով էլ այդ կիսանդրին
ուեմք է դիտել ոչ թե տուր հանճա-

բեր բանասեղծի մահին, այլ մեր ստկամքորյան արձանը: Մենք Ա- փարն ամեննեին էլ Խչսանյացինը չէ, այն աշխարհի ոմեղներինն ու

զիգբեկովին փոխարինեցինք Սախարտվով։ Յոհաննես Լեփսիուսի, Կարին Էփիփեի, Աննա Յակորսոնի, Արմին Վեզների շափ մեր ազգին օգնության հասածներ չկան, բայց մի՞րե դեմք է հենց մայրաժաղացի կենցունում (հոգեբանական կտրվածքով՝ ազգային ինքնազիտակցվող ես-ի կենցունում) ունենալ օսարին, ինչքան էլ այդ օսարը մեր լինի։ Մենք չենք կառողանում զիտակցել, որ կենցունը մենք ենք ըջադատված մեր բարեկամներով։ Սա հոգեբանական բարդույթ է, որն ընդիհանրություններ ունի օսարին շղինագրավելու, մեր տունը, հայրենին օսարի հետ կիսելու աղետարեւ հետության հետ։

առողջներինն է, եւ բարի եղեք որք հայինյել վաստակաւաս նսավորականին, այլ հերթել այն, չէ՞ ու այնուամենայնիվ, դատմարան եւ Այլադես շատ մերկադարանոց եկոմսոնոլի ոչինչ չասող ճանից համար է հիեցենում Ձեր հետեւ վյալ միտքը։ «Այսօր աշխարհուուզ մի փորտ ազգ Երե «փորտ ազգ» ասելով ի նկատի ունեմ հայ ազգը սխալվում եք, մեղմ ասած, մենք բերես փորտարիվ ենք, բայց ո, փորտ- Ա. Հ.) եւ փորտ դեմուրյուտ առանց որնիւ մնե դեմուրյան կատադրույթունների խմբակցության հանդեղ ունեցած ժաղաժակաւ կողմնության չի կարող գոյատեսվել։ Անդատասխանաւություն

Նույն երեսույթի վկայությունն է
նաև այն, որ վերջերս նորից սկսե-
ցին բարկոծել մեր ազգի լավա-
գույն մշակուրականներից մեկին՝
Ռաֆայել Խչանյանին, այն աս-
տիճանի, որ կոմունիստ դատմարան
Վարդգես Միքայելյանն իրեն իրա-
գունք վերադաիեց Խչանյանի
դեմք անհատականության դիրքոր-
ություն անվանել «զավառական
հայրենափորթյուն»: Մի՛ թե իննոց
այս հանգամանքը չի վկայում
այն փաստի մասին, որ չկա ներ-
ին մշակուրականը:

Պրոֆեսոր Միքայելյանը, որդես

կլիներ հակառակ ծնով մտածե-
լը»: Պրոֆեսոր, ինչո՞ւ եթ շա-
հագրգոված ոգեղենությունից, սե-
փական ուժին ադավինելոց ազ-
գին գրկելում: Կողմնարությունը ոյի-
քի լինի ժամանակի մնջ՝ թելադր
ված ազգի կենսական շահերով
եւ բաղաբական խաղ. իսկ դուք եւ
մեր շամ մշակուրականներ անկեղ-
ծորեն եթ տվում դրան՝ այն դարձ-
նելով ազգային հիվանդություն:
Առողջի կողմնորությունը ինքնոր-
ությունն է կողմնորությունը դեղի սե-
փական ազգային ես-ը: Դուք
դատմարան եթ եւ կարող եթ նայեր-

բագրությունն իրականացնել նոյն
շափով. ինչը եղավ. Երկրորդ՝ Սո-
սա լեռան. Սասունի. Վանի նմա-
զոհեր կտայինք. բայց կփրկվեինք
զիխովին չէին կործանվի. չէին
դատարկի մեր հայրենիքը:

Հաւայի են նստում միայն ուժու-
ղի հետ, կենաց և մահու կովի ե-
լածի հետ, իսկ խեղջին, մուրացի
կին ցավակցում ի արհամարհու-
են ընդամները: Եվ եթե «բռնիւր-
եայթին ջադրում են սկսած Առ-
դարից», դա դեռ չի նշանակում
թե մենք չունենք: Հիմա է, ե-
թե հայ երիտասարդները Խրայեն
Օրու եւ մյուսների նման Արցա-
խում կովկալ փոխարեն մի-մի ա-
ղերսազիր վերցրած շափչինի
աշխարհը, էլի՛ կկոռուրեին: Մենք
էլ նոյնը կանենք, եթե դիմաց
ներս ուժ չտեսնեինք: Վերջադի-
ն՝ ու է վերանալու մեր միջից ազ-
գային ոռմանները:

Ծաս զարմանալի է, որ մեր ծեմարիս մատավորականներից Լևոն Հայսվերդյանն էլ կողմնորոշումների դավանող է: Նա էլ Խչխանյանին մեղադրում է: «Ինչո՞ւ եթ բյուրիմացորդյան մեջ զցում ժողովուրին, թե իննոց հայուրյանն ինքն է իր եղերական կոտորածի ոլատառը»: Պարս Հայսվերդյան, նորից կադացել Խչխանյանին, արդյո՞ւ ոլատառն է նա համարում: Պատճառը՝ ոչ, քայլ որ մենք էլ ունենալ մելիքի մեր ծանրակշիռ քամինը փաստ է: Թուրքը համարձակվեց կրկնում եմ, կոտորել անդաւառապես մեր ազգին, որովհետեւ դաւադա նելու կոչվածները ուսական քանակի շարթերում սղասում էին ուսական հրամանաւարության հրահանգներին, իսկ Ռուսաստանին ոյթե Եւ Հայաստանն առանց հայերի, կազակներով բնակեցված սա էլ իո ոուս փոխարժայի հոչակալոր հայտարարությունն է:

Յավալի է, որ Լեռն Հախվեր դյանն է սխալ ու հիվանդազին ընդունում Երրորդ ուժի բացառ ման սկզբունքը՝ Խչխանյանին «բռղմելով» Մեղրին ու ողջ Զանգեզուրը խաղաղության դիմաց հանձնելը։ Մի թե կարելի է:

Եւ մի՞քս կարելի է Խչխանյանի «Հայ մտավորական, հասկացի վեցաղիս, որ Հայաստանում հայոց կողմից հայեցին ոռուսերեն կառաջ այլ օսար լեզվով ասված ամեն մի խոսք, թեկուզ «ամենաազգականական», ամենակարենու ու ամենախնևացի բացառը, դեռ մասի տանող բույն է հայության համար, որ Հայաստանում հայոց կողմից հայեցին ուղղված ոռուսերեն կամ այլ օսար լեզվով ամեն գիրք, հոդված, նամակ, գրույր անդունի իջնող այն սանդուղքի մի նոր ասիճանն է, որը հայությունը դեռի վեցնական կործանում է տանում» խոսենք դիմել ողես հակառուսություն: Այդուն միայն ԿԳԲ-ում էին կարծուած Պարոն Հայսկեռյան, այն հայության ազգարար հայեցի, որ Հայաստան

նում ստացել են ոռոսական կրու-
րյուն, որ դատաստ էին հացադրու-
անել Պուտիկինի կիսանդրու հա-
մար (ոչ թե հայազգի հերոսներին
«հակասովետական» դիտակով
ճամբարներ բեկու), որ մինչեւ հի-
մա է Հայաստանում ոռոսեն են
հաղորդակցվում. շեմ հավատում,
թե ինձ ու Տեղանից ավելի լավ զի-
տեն ոռոս մշակույրը, ավելի լավ
են զգում ոռոս այդ հարուս մշա-
կույրում ամփոփված ոռոսական
ոգին և շատ են այն սիրում:

Այդ դեղինու ոլես է Բաքվան
հակահույն, հակասորի, հակա-
տարսիկ և Վերջնահաւում հա-
կառուս համարել (այս տղերը նա
գրել է հենց ուսացման վաճագի
առաջն առնելու համար, որ ավելի խիս են
ասված, քան Իւսանյանինը.
«Մայրենի լեզուն հետզիեն մեռ-
նում է, մեռնում էր նրա հետ և

ազգությունը: Եւ դրա մեջն է Հայաստանի իսկական մահը: Հայր կորցնելով իր լեզուն, կլուծվեր, կանհետանար այն ազգերի մեջ, որոնց լեզվով խոսում էր: Վտանգի մեծությունը սարսափելի էր: Եւ մեծ Հայրադասը աշխատեց վտանգի առաջն առնել: Նա զիսեր, որ հայր կորցնելով իր անկախությունը, մի ժամանակ դարձյալ կարող էր անկախություն ձեռք բերել, եթե ազգը կենդանի կմնար: Բայց հայր կորցնելով իր լեզուն, կղաղաւել առյուել իրեն առանձին ազգ: Նա կլիներ հոյն, ատրի, դարսիկ կամ այն ազգերից մեկը, որոնց լեզվով խոսում էր, այդ մեծ չարիմի առաջն առնելու համար ձեռք առին ժողովրդի կրության գործը: Հարկավոր էր ամեն ինչ հայացնել, ամեն ինչ ազգային դարձնել»: Դուք քանասեր եք, դարսն Հախվերդյան, դատում եք եք այս տողերը, նույն ասո՞ւմ եք նաև այդ տողե-

Ի մասին: Համաձայնեք, սրանք
ավելի խիս են, ու եթե լինեին
Բաֆֆու ժամանակակիցը եւ
Երան մեղադրեին ոռուսացյա-
րյան մեջ, ոռուսական իշխանու-
թյունները, ծեր մեղադրանքը հիմք
ունենալով, մեզ կցրկեն Բաֆֆի
ունենալուց: Այստեղ է, որ դեմք է
Իշխանյանի կոչած լրջությունը:

Ներկա դայմաններում, եր ազ-
գը բեկումնային տցանում է զսն-
վում, առավել եւս կարեւովում է
հայ մտավորականի ասելիքը, եւ
գրեթե դափաճանուրյուն է ոչինչ
շասելը: Սակայն ասելիքը սկսել
առողջ ազգայնականուրյունը բար-
կուծելուց և սեփական ես-ի մասին
հիեցնել Ռաֆայել Քրիստոնյանի
դեմ չփաստարկվող հայույաննե-
րով առնվազա անազնիվ է:

Այս հալածանեները, էժան վրի-
ժառությունը մեր «Վերափոխված»
մտավորականները շարունակելու
են կոնտնիսի շաղիկը փոխելով
հեռականի շաղիկով. Պայը (Երե
ոչ այսօրվանից) դաշնակցականի,
բանի որ դեռ իրենց «մերոնք» ի
ժամանակին է:

«Ազգ» թերքի համակարգչային
ծառայությունը կատարում է
 Apple Macintosh
համակարգիչների սեխնիկական
բազան

Ապագեն. Երևան, Հանրապետության 47, մուն. հեռ. 7-22-11-11

Ազգ

զգների
հրդանիւսների
ումային նշանների
լիիւնների
հրավիրատոմսների
→ տարբեր տեսակի ազդագրերի
→ եւ ընդհանրապես.
համակարգչային
ծեւավորման դասվերներ:

Դրանք կկատարվեն
ձեր երեւակայածից
բարձր
մակարդակով:

